Късметъ

народно сказание

Когато Господь-Богъ привършилъ въ небесата
Небесни [illegible], самъ той слѣзълъ на земята
И разнитѣ роди създавалъ цѣлий свѣтъ
Да имъ разподѣли свѣтовнитѣ късмети.

Засрамилъ турчинътъ предъ него първи рано,
Съсъ скромнитѣ [illegible] нозѣ затъкналъ предъ рано,
И срамно питане. „Какво искашъ ти се вѣрно,
Продумалъ Господь-Богъ — какво желаешъ ти?"

— Аллахъ, отвърналъ той, дай мене агалъка!
Ти знаешъ самъ, че това ми идва най-отрѣдно;
Но твоя воля е — каквото кажешъ ти:
Когато върши туй Аллахъ го отреди! —

„Да бѫде!" рече Богъ... И тя не се задава
Безоблачнитѣ дни; предъ Бога той застава,
Като че не предъ Богъ, а предъ свой оджакъ,
Засукалъ на кравай нозѣ до цѣлия мушакъ.

— О Кирие, на мене дари агалъка
[illegible] той; ти знаешъ, не за тоя
Господи [illegible] родения... късмета споредъ новѣтѣ!
И тъй [illegible] агалъкъ [illegible] е новъ. —

инв. № 108